

„Jo, přesně tak.“ Na rtech jí pohrával úsměv, který svědčil o tom, že kdybych s nimi teď nebyla v jedné místnosti, nejspíš by ze sebe shodili oblečení.

Dělalo se mi z těch hrdliček špatně.

„Fuj, přestaň se na něj tak usmívat.“

Vystrčil hlavu, samolibě se usmíval a v zelených očích mu nezbedně jiskřilo. „Udělal tu sexy věc, kdy povytáhne koutek úst? Bože, jak já ten zatracený úsměv miluju. Vždycky mě vzruší.“

Znechuceně jsem na něj pohlédla. „Mohli bychom z toho vynechat tvoje péro, Zachu? Snažíme se truchlit.“

„Asi se o něm *nemusíme* bavit. Ale je to docela velkolepý téma.“

Delia přikývla. „Má pravdu.“

Zabručela jsem a sesunula se na gauč. „Jste děšní.“

„Opravdu, Zoe?“

„Můžu ho zabít?“ zeptala jsem se Delie.

„Ne,“ odpověděl Zach. „Já –“

„Zachary Hastingsi!“

Usmál se na svou přítelkyni. Taky jí na to falešné pokárání neskočil. „Však už jdu, už mizím.“ Popadl dvě krabice a pospíchal z bytu, než jsem mu stihla něco hodit na hlavu.

„Seš si jistá, že už s ním chceš bydlet? Nemyslíš si, že je to moc brzo?“

Oplatila můj tázavý pohled svým vážným. „Jsem připravená.“

Věděla jsem, že je, a právě z toho jsem byla tak smutná. Poté co jsme uplynulé tři roky bydlely v jednom pokoji na kolejkách, se nám loni v létě konečně podařilo na poslední ročník sehnat byt mimo kampus. Naše už tak pevné přátelství to ještě mnohonásobně posílilo.

Byla mým nejbližším člověkem a bude mi neskutěčně chybět.

„Ty seš připravená? Myslím na novýho spolubydlicího. Tak brzo? Je to velký krok a *nepotřebuješ* pomoct s placením nájmu. Skoro o všechno se už starají tví rodiče – díky bohu za ně.“

„Vím, ale myslím, že se co nevidět budu cítit osamělá. Obě víme, že z nás dvou jsem já ta společenštější.“

Delia přikývla. „Pravda, ale opravdu chceš vyvěsit letáček? Proč třeba, já nevím, nevyrazíš ven?“

Ruka mi vystřelila k hrudi a zalapala jsem po dechu. „Chceš tím říct, že bych měla někam vyrazit a *seznámit se* s někým po staru?“

Zdělala se. „Ne, máš pravdu. Lidi jsou děšní. A letáček zabere, ale *neprohrad'* osobní informace! Nechceš, aby se k nim dostal úplně kdokoliv.“

„Jako ten týpek, co se dostal k těm tvým? Jak to s ním vlastně dopadlo?“ Poklepala jsem si na bradu a předstírala, že přemýšlím.

Delia mi odstrčila ruku. „Nech toho. Víš, co se stalo.“

„Jo, *rozdala* sis to s ním. Rozdala sis to s prvním náhodným klukem, který získal tvoje číslo, a teď se k němu stěhuješ!“

Zach se vrátil do bytu a Delia obrátila oči v sloup.

„Jen abys věděla, musel jsem s touhle ženskou přetpět tři rande, než mi konečně podlehla. Tři. Rande. Víš, kolik jsem kvůli ní utratil za jídlo?“

Delia popadla nejbližší polštář z gauče dřív než já a mrštila s ním po Zachovi. „Zmizni, pitomče!“

Vyhnul se útoku a zasmál se. „Stejně mě miluješ, ty můj žroute.“

Sledovala jsem, jak se Delii rozzářily oči a zamilovaně se usmála. „Miluju.“